

Sygn. akt VI Ga 80/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Stafska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...). w D.

przeciwko: A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda co do pkt II i III oraz pozwanego co do pkt I wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt V GC 782/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w D. kwotę 1.090,39 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt złotych 39/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2011r. do dnia zapłaty,

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala apelację pozwanego,

3. zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w D. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 80/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 maja 2013r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 kpc).

Wyrokiem z dnia 4 października 2012r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Rzeszowie zasądził od pozwanego A. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. w D. kwotę 145,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2011r. do dnia zapłaty (pkt. I); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt. II) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 140,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt. III).

Sąd ustalił, że strony niniejszego postępowania zawarły w dniu 7 marca 2011r. umowę o wykonanie robót budowlanych. Przedmiotem umowy było wykonanie przez wykonawcę (pozwanego) na rzecz zleceniodawcy (powoda), ocieplenia budynku mieszkalnego numer (...) na osiedlu (...)

w R.. W zawartej umowie strony określiły termin rozpoczęcia robót na dzień 7 marca 2011r., natomiast termin zakończenia na dzień 31 maja 2011r. oraz kaucję w wysokości 5 % wartości robót brutto w formie potrąceń z każdej faktury częściowej, przy czym zwrot połowy kaucji miał nastąpić w terminie 30 dni od daty odbioru końcowego przez inwestora, a połowy w terminie 30 dni po upływie okresu gwarancji i rękojmi. Integralną częścią umowy były ogólne warunki umowy, w których w § 14.2d zastrzeżono karę umowną w wysokości 20% wynagrodzenia umownego netto wykonawcy w razie odstąpienia przez zleceniodawcę od umowy z przyczyn zawinionych przez wykonawcę. Sąd ustalił także, że w dniu 31 marca 2011r. pozwany, po wykonaniu części robót wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.597,12 zł. W dniu 15 kwietnia 2011r. powód tytułem powyższej faktury uiścił na rzecz pozwanego kwotę 11.841,29 zł. Po wykonaniu kolejnej części robót w dniu 30 kwietnia 2011r. pozwany wystawił fakturę VAT nr (...). W dniu 29 kwietnia 2011r. i 9 maja 2011r. powód zwrócił się pisemnie do pozwanego o przyspieszenie robót, wyrażając obawy co do terminowości ich zakończenia. Ostateczny termin, jaki wskazał powód na wznowienie prac to dzień 13 maja 2011r. Pismem z dnia 13 maja 2011r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy i zażądał na podstawie § 14 pkt 14.2d zapłaty kary umownej w wysokości 20% wynagrodzenia umownego w kwocie 7.200 zł. Sąd ustalił nadto, że powód poinformował pozwanego, że w dniu 24 maja 2011r. sporządził protokół inwentaryzacyjny i stwierdzono wykonanie elewacji o wartości 18.895,68 zł. Jednocześnie powód policzył kaucję zatrzymaną w kwocie 944,78 zł. Uwzględniając należności z tytułu kary umownej w kwocie 7.200 zł, po potrąceniu wzajemnych zobowiązań uległy one umorzeniu do kwoty wierzytelności niższej, do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 1.846,22 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, że strony łączyła umowa o roboty budowlane. Okolicznościami bezspornymi w sprawie były: wysokość nieuiszczonej przez powoda kwoty wynagrodzenia należnego pozwanemu z umowy za wykonane prace i odebrane roboty (7.054,39 zł) oraz fakt odstąpienia powoda od umowy. Sąd, powołując się na art. 498 § 1 kc uznał skuteczność dokonanego przez powoda potrącenia. Powód wykazał, że odstąpienie od umowy nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Tym samym był on uprawniony do naliczenia kary umownej w kwocie 7.200 zł oraz dokonania jej potrącenia z wierzytelnością pozwanego w kwocie 7.054,39 zł. Nadto Sąd Rejonowy wskazując na treść art. 494 kc przyjął, że z chwilą odstąpienia powoda od umowy przestały wiązać strony jej postanowienia w zakresie uprawnienia do zatrzymania przez powoda z wynagrodzenia pozwanego kwoty 5% kwoty z poszczególnych faktur, zatem wierzytelność pozwanego z tytułu wynagrodzenia, z którą powód potrącił naliczoną karę umowną wynosiła 7.054,39 zł. Sąd odniósł dokonane przez powoda potrącenie do całej wierzytelności pozwanego. Jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia podał art. 483 § 1 kc oraz art. 100 kpc.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją wniesioną zarówno przez stronę powodową jak i przez stronę pozwaną.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w pkt. II i III, wnosząc o:

1. zmianę orzeczenia w zaskarżonej części tj. w zakresie pkt II oddalającego powództwo ponad kwotę 145,61 zł poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda także kwoty 944,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.05.2011r. do dnia zapłaty, zaś w pkt. III o zasądzenie kwoty 227 zł tytułem kosztów procesu, względnie o uchylenie w całości wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez ten Sąd;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie art. 494 kpc poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż powód dokonał odstąpienia od całości umowy z dnia 7.03.2011r, a w konsekwencji zobowiązany jest on do zwrotu wszystkiego co otrzymał od pozwanego podczas, gdy powód odstąpił od umowy jedynie w części dotyczącej świadczenia jeszcze nie wykonanego oraz jedynie ze skutkiem na przyszłość;

2. naruszenie art. 491 § 2 kc w zw. z art. 379 § 2 kc., poprzez niezastosowanie i przyjęcie, że powód odstąpił od umowy w całości,

a zatem strony zobowiązane są do zwrotu wszystkiego co nawzajem otrzymały na mocy umowy, w tym kwoty zatrzymanej tytułem kaucji, podczas gdy świadczenia wynikające z umowy o roboty budowlane uznać należy za podzielne, a zatem dopuszczalne jest częściowe odstąpienie od umowy;

3. naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego tj. umowy stron o roboty budowlane z dnia 7.03.2011r. w zakresie zawartych tam zapisów, iż w razie wątpliwości poczytuje się, że odstąpienie od umowy dotyczy niezrealizowanej części oraz że w zakresie, w którym nie następuje odstąpienie od umowy, w pełni zachowują moc postanowienia Ogólnych Warunków Umowy, a w szczególności w zakresie gwarancji, rękojmi oraz zabezpieczenia umowy.

W uzasadnieniu powyższych zarzutów powód wskazał, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy co do zasady uchyla skuteczność zawartej umowy z mocą wsteczną (ex tunc). W konsekwencji strony nie tylko zwolnione są z obowiązku dalszych świadczeń wynikających z umowy, ale powinny zwrócić świadczenia już spełnione. Nie dotyczy to jednak umów, rodzących zobowiązania ciągłe, których unicestwienie mocą oświadczenia o odstąpieniu od umowy wywołuje skutki na przyszłość (ex nunc). Gdyby podzielić stanowisko Sądu I instancji należałoby wyburzyć efekt robót budowlanych, które wykonał pozwany, co byłoby sprzeczne z wolą stron. Świadczenie co najmniej jednej ze stron umowy o roboty budowlane ma charakter ciągły, a zatem odstąpienie od umowy wywołuje skutek ex nunc. Ustawodawca rozróżnia odstąpienie od umowy całkowite i częściowe (art. 491 § 2 kpc). Kryterium tego podziału jest podzielność świadczenia. W przypadku świadczenia podzielnego jest dopuszczalne odstąpienie od umowy w zakresie w jakim została wykonana. Zdaniem powoda świadczenie wynikające z zawartej umowy było podzielne.

Nadto skarżący powołując się na zapis § 16 pkt. 16.6 umowy wskazał, że w razie wątpliwości poczytuje się, że odstąpienie od umowy dotyczy niezrealizowanej części umowy, chyba że co innego wynika z oświadczenia odstępującego.

Powód dodał, że kwota 944,78 zł została zatrzymana przez powoda z faktur, które dotyczyły robót już wykonanych przez pozwanego. Sprzeczny z istotą kaucji gwarancyjnych byłby ich zwrot.

Pozwany powyższy wyrok zaskarżył w pkt. I zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, a to: art. 38 kc, art. 39 kc, art. 103 kc, art. 205 § 1 KSH, art. 498 kc, art. 494 kc:

a. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że oświadczenie powoda wzywające do wznowienia robót budowlanych z dnia 29 kwietnia 2011r. oraz z dnia 9 maja 2011r., a także pismo powoda z dnia 13 maja 2011r. zawierające jego oświadczenie o odstąpieniu od umowy o roboty budowlane podpisanej dnia 07.03.2011r. w D. oraz protokół inwentaryzacyjny z dnia 22.06.2011r, zawierający oświadczenie o potrąceniu kwoty 7.200 zł., mimo, że są podpisane tylko przez członka zarządu M. B. i w takiej formie zostały doręczone pozwanemu są skuteczne i ważne chociaż pozwany zgodnie z wpisem do KRS posiada reprezentację łączną i oświadczenia woli zawarte w powołanych wyżej pismach powinno być złożone, podpisane przez zarząd czyli przez J. B. (1) - prezesa zarządu i M. B. - członka zarządu,

b. poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, że pełnomocnictwo udzielone przez J. B. (2) prezesa zarządu pozwanej - M. B. członkowi zarządu, które to pełnomocnictwo zostało doręczone pozwanemu dopiero po zapoznaniu się przez powoda ze sprzeciwem, podniesionym w nim zarzutem złej reprezentacji powoda w oświadczeniach składanych

do pozwanego między innymi w oświadczeniu o potrąceniu jest skuteczne mimo, że jest sprzeczne z prawem, zmierza do jego obejścia i jest bezskuteczne,

c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji, że pełnomocnictwo udzielone, przez J. B. (2) prezesa zarządu pozwanego, M. B. członkowi zarządu jest skuteczne względem pozwanego mimo, że zostało udzielone wobec A. K. Firma (...) – (...) z siedzibą w M. natomiast pozwany ma siedzibę w M..

2. naruszenie prawa procesowego:

a. art. 227 kpc przez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z odpisu KRS powoda co miało zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i wykazania sposobu, rodzaju reprezentacji powoda przez zarząd;

b. art. 233 kpc przez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności ustalenie, że powód skutecznie odstąpił od umowy, skutecznie dokonał potrącenia mimo, że oświadczenie o potrąceniu w imieniu zarządu powoda złożył, mimo reprezentacji łącznej tylko M. B., pełnomocnictwo udzielone przez J. B. (2) zmierza do obejścia prawa, jest bezskuteczne i sprzeczne z prawem.

Wskazując na podniesione zarzuty apelacji pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa, procesowego, w tym kosztów wynagrodzenia adwokackiego za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego pozwany argumentował, że oświadczenie powoda wzywające do wznowienia robót budowlanych z dnia 29 kwietnia 2011r. oraz z dnia 9 maja 2011r. jest nieskuteczne, bezwzględnie nieważne, albowiem pierwsze pismo jest podpisane tylko przez M. B., a drugie pismo z dnia 9.05.2011r. jest niepodpisane. Tym samym pozwany zarzucił, że nie doszło imieniem powoda do wezwania pozwanego do wznowienia robót budowlanych objętych umową zawartą z dnia 7 marca 2011r.

Ponadto pozwany zarzucił, że pismo powoda z dnia 13 maja 2011r., zawierające jego oświadczenie o odstąpieniu od umowy o roboty budowlane podpisanej dnia 07.03.2011r. w D. oraz protokół inwentaryzacyjny z dnia 22.06.2011r. zawierający oświadczenie o potrąceniu kwoty 7.200 zł. są podpisane tylko przez członka zarządu M. B.. Zdaniem pozwanego oba oświadczenia są nieskuteczne, bezwzględnie nieważne gdyż spółka była niewłaściwie reprezentowana. Nie doszło imieniem powoda do odstąpienia od umowy o roboty budowlane z dnia 7 marca 2011r. oraz do potrącenia wiarygodności. Pozwany wskazał, że w przypadku działania nie umocowanego organu nie zachodzi potwierdzenie umowy przez właściwy organ, co powoduje natychmiastową nieważność umowy i natychmiastową odpowiedzialność na podstawie art. 39 kc -tego, kto jako organ osoby prawnej zawarł umowę w jej imieniu nie będąc organem lub przekraczając zakres umocowania. W przypadku jednostronnych czynności prawnych także są one także bezwzględnie nieważne.

Zdaniem pozwanego sprzeczne z prawem jest potwierdzenie w/w oświadczeń woli, w tym oświadczenia o potrąceniu przez drugiego członka zarządu powoda J. B. (1). Art. 103 kc nie może mieć zastosowania w przedmiotowym stanie faktycznym. Pozwany podniósł, że we wszystkich wcześniejszych pismach kierowanych do pozwanego powód prawidłowo wskazywał jego siedzibę w M.. Miejscowość M. została podana jedynie w pełnomocnictwie udzielonym przez J. B. (2) M. B. oraz w oświadczeniu z dnia 26.06.2012r. Oba są napisane jednakową czcionką komputerową oraz w identycznym układzie. Zostały one napisane w tym samym czasie, po otrzymaniu sprzeciwu. Według pozwanego z powyższego wynika, że powód zmierza do obejścia prawa. Oświadczenia w imieniu powoda jako organ osoby prawnej zarządu składał tylko M. B., po zapoznaniu się z zarzutami pozwanego

zawartymi w sprzeciwie strona powodowa sporządziła na potrzeby spraw pełnomocnictwo z datą wcześniejszą oraz oświadczenie z dnia 26.06.2012r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Rozpoznając apelację strony powodowej Sąd uznał podniesione w niej zarzuty za zasadne z następujących przyczyn.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dotyczące zawarcia przez strony w dniu 7 marca 2011r., umowy o roboty budowlane, przedmiotem której było wykonanie przez pozwanego na rzecz powoda docieplenia budynku wraz z rusztowaniem, jej treści, zakresu obowiązywania. Sąd podzielił nadto ustalenia stanowiące, iż integralną częścią w/w umowy były ogólne warunki umowy, w których min. w § 14.2d zastrzeżono karę umowną za odstąpienie przez powoda od umowy z przyczyn zawinionych przez pozwanego w wysokości 20% wynagrodzenia umownego netto. Sąd Okręgowy podzielił ponadto ustalenia faktyczne Sądu I instancji w zakresie wykonania przez pozwanego robót budowlanych objętych umową w części oraz faktu wystawienia z tegoż tytułu przez pozwanego dwóch faktur VAT ((...), (...)), ich wysokości, terminu zapłaty, odstąpienia przez powoda od w/w umowy oraz wezwania pozwanego do zapłaty kwoty 7.200 zł tytułem kar umownych.

Istotę rozstrzygnięcia i jednocześnie istotę apelacji powoda stanowiło ustalenie skutków dokonanego przez powoda oświadczeniem woli z 13 maja 2011r. w zakresie odstąpienia od umowy o roboty budowlane z dnia 7 marca 2011r, a ściślej czy odstąpienie to dotyczyło – jak przyjął Sąd I instancji – umowy w całości, czy obejmowało tylko niewykonaną część umowy – jak wywodził w apelacji powód.

W ocenie Sądu Okręgowego odstąpienie powoda od umowy, dokonane w piśmie z daty 13 maja 2011r., dotyczyło niewykonanej przez pozwanego części umowy. Taka interpretacja znajdowała uzasadnienie w realiach sprawy, znajdując odzwierciedlenie w zachowaniu stron, wskazując na rzeczywistą wolę w tym zakresie.

Już bowiem w uregulowaniu umownym, a to w § 16 pkt. 16.4 ogólnych warunków umowy strony zastrzegły, iż w przypadku odstąpienia od umowy przez którąkolwiek ze stron, wykonawca zabezpieczy wykonane roboty budowlane, a następnie strony sporządzą protokół inwentaryzacyjny robót wykonanych na dzień odstąpienia. Dalej w § 16 pkt. 16.6 przyjęto, że „w razie wątpliwości poczytuje się, iż odstąpienie dotyczy niezrealizowanej części chyba, że co innego wynika z oświadczenia odstępującego”.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie, co nie było kwestionowane przez strony, wynika, że pozwany wykonał objęte umową roboty budowlane w części. Po ich wykonaniu wystawił powodowi fakturę VAT – najpierw nr (...), a następnie nr (...). Powód wykonał przez pozwanego roboty protokolarnie odebrał i rozliczył. Akceptując bowiem wystawione faktury, w dniu 15 kwietnia 2011r., wpłacił kwotę 11.841,29 zł, a pozostałą część potrącił.

Powyższe okoliczności w sposób jasny obrazują jaka była intencja/wola stron w zakresie wykonanej już części robót, a tym samym jak należało interpretować odstąpienie od umowy przez powoda. Powyższe jest tym bardziej uzasadnione, że oświadczenie powoda o odstąpieniu zawarte w piśmie z daty 13 maja 2011r. co prawda było ogólne - powód poinformował, że odstępuje od umowy, lecz jednocześnie wezwał pozwanego do sporządzenia protokołu inwentaryzacyjnego celem rozliczenia. Ponadto powód akceptował wykonane przez pozwanego roboty o czym powyżej, a w treści ogólnych warunków umowy zastrzeżono, że w razie wątpliwości odstąpienie od umowy należy poczytywać jako odstąpienie od umowy w części niezrealizowanej przez pozwanego.

Sąd Rejonowy prawidłowo natomiast ustalił, że do odstąpienia od umowy przez powoda doszło z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela. Powód przedłożył pisma z daty 29 kwietnia 2011r. oraz 9 maja 2011r. skierowane do pozwanego, w którym wzywa go do przyspieszenia prac i ich wznowienia, wyznaczając ostateczny termin wznowienia prac (k. 28-31). Pozwany podnosząc w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzuty dotyczące braku winy w przerwaniu prac nie przedstawił Sądowi żadnego dowodu na potwierdzenie stawianych tez. Zarzut ten należało uznać za nieudowodniony (art. 6 kc).

Zasadnym było zatem naliczenie przez powoda z w/w tytułu kary umownej w wysokości 7.200 zł tj. 20% wynagrodzenia umownego netto (36.000 zł x 20%).

Pozwany za wykonane roboty wystawił dwie faktury VAT. Fakturę nr (...) z dnia 31.03.2007r. (termin płatności do 30.04.2011r.) na kwotę 12.597,12 zł brutto oraz nr (...) z dnia 30 kwietnia 2011r. (termin płatności do 30.05.2011r.) na kwotę 6.298,56 zł. brutto. Razem 18.895,68 zł. Kwota ta była bezsporna.

Powód, zgodnie z zapisem umowy, zatrzymał z każdej faktury VAT kaucję gwarancyjną w wysokości 5% wartości robót brutto w formie potrąceń z każdej faktury przejściowej. Zwrot 50% kaucji miał nastąpić w terminie 30 dni od daty odbioru końcowego, zaś zwrot 50% kaucji w terminie 30 dni po upływie okresu gwarancji i rękojmi. Zatrzymana przez powoda kaucja z faktury nr (...) wynosiła 629,85 zł (12.597,12 zł x 5%), zaś z faktury (...)/2011 314,92 zł (6.298,56 zł x 5%). Łącznie zatrzymana kaucja stanowiła 944,77 zł.

Wysokość oraz zasadność zatrzymania w/w kaucji nie była kwestionowana przez pozwanego.

Po odliczeniu zatrzymanych kaucji z faktury (...) do zapłaty pozostało 11.967,26 zł (12.597,12 zł – 629,85 zł), zaś z faktury (...) do zapłaty pozostało 5.983,63 zł (6.298,56 zł – 314,92 zł).

W dniu 15 kwietnia 2011r. powód zapłacił pozwanemu kwotę 11.841,29 zł, co z racji terminu płatności i dat wystawionych faktur, należało zaliczyć na poczet faktury nr (...).r. Z faktury tej pozostała powodowi do zapłaty kwota 125,97 zł. Łącznie do zapłaty pozwanemu przez powoda pozostało 6.109,60 zł (5.983,63 zł + 125,97 zł).

Powód naliczając karę umowną w wysokości 7.200 zł potrącił ją z kwotą jaką winien był zapłacić pozwanemu tj. 6.109,60 zł. W skutek potrącenia doszło do umorzenia wierzytelności do kwoty niższej i do zapłaty powodowi przez pozwanego pozostało 1.090,40 zł – kwota dochodzona pozwem (7.200 zł – 6.109,60 zł).

Zdaniem Sądu Okręgowego dokonane przez powoda potrącenie było skuteczne w całości, a nie jak przyjął Sąd I instancji w części, zważywszy na skutek (omówiony powyżej) dokonanego odstąpienia od umowy.

Zgodnie z art. 499 kc. zd. 1 potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Od potrącenia jako czynności materialnoprawnej, odróżnić należy zarzut potrącenia będący czynnością procesową. Oznaczając powołanie się przez stronę w procesie na fakt dokonania potrącenia i wynikające stąd skutki. W świetle przepisów prawa materialnego regulujących potrącenie obojętne jest, kiedy oświadczenie o potrąceniu zostanie złożone, może to nastąpić zarówno przed jak i w trakcie postępowania sądowego (por. wyrok SN z 28.04.2005r. III CK 540/04, Lex nr 345529, wyrok SA w Katowicach z 29.11.2006r. I ACa 1678/06, Lex nr 307225).

W rozpoznawanej sprawie powód, przedkładając pismo z daty 22 czerwca 2011r. (k. 36) wykazał, iż złożył pozwanemu oświadczenie, w którym dokonał potrącenia w/w kwoty. Pozwany nie zaprzeczył jakoby oświadczenie to do niego nie dotarło. Powód swoje roszczenie wywodził z kary umownej, którą naliczył pozwanemu i z nią potrącił należną pozwanemu kwotę wynikającą z niezapłaconych faktur. Sąd Rejonowy natomiast de facto ponad stanowisko - twierdzenia i wnioski pozwanego , który nie zgłaszał zarzutu potrącenia w zakresie ew. należnej mu do zwrotu kwoty kaucji - samoczynnie odliczył od dochodzonej przez powoda kwoty kary umownej kwotę zatrzymanych przez powoda kaucji w wysokości 944,17 zł, do czego, zdaniem Sądu Okręgowego, nie był władny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, uznając apelację powoda za zasadną, Sąd na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w pkt. 1.I wyroku. Konsekwencją powyższego było obciążenie pozwanego kosztami postępowania przed Sądem I instancji w wysokości 227 zł - po myśli art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na zasądzoną kwotę składały się: kwota 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację strony pozwanej Sąd oddalił jako bezzasadną.

Zarzuty pozwanego koncentrowały się właściwie na braku prawidłowej reprezentacji powoda polegającej na tym, że w imieniu powoda pisma powoda skierowane do pozwanego z dnia 29 kwietnia 2011r., 9 maja 2011r., 13 maja 2011r., protokół inwentaryzacyjny z dnia 22 czerwca 2011r., oświadczenie

o potrąceniu zostały podpisane tylko przez M. B., a zatem niezgodnie z obowiązującą w powodowej spółce zasadą reprezentacji łącznej.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 kpc wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze

(doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Innymi słowy to, że dany dowód został oceniony przez Sąd niezgodnie

z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 kpc. Po podniesieniu

w sprzecznie od nakazu zapłaty zarzutu dotyczącego braku właściwej reprezentacji powoda przy sporządzaniu w/w dokumentów, powód skutecznie zarzuty te obalił. Przedłożył pełnomocnictwo udzielone M. B., w dniu 15 kwietnia 2011r. do składania wszelkich oświadczeń woli wobec pozwanego, a ponadto oświadczenie prezesa zarządu powodowej spółki (...) z dnia 26 czerwca 2012r., iż potwierdza ona, że M. B. działał także w jej imieniu w granicach udzielonego mu pełnomocnictwa.

Kwestia udzielania pełnomocnictwa przez jednego członka zarządu drugiemu do działania w jego imieniu była niejednokrotnie poruszana zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 23 sierpnia 2006r., III CZP 68/06, OSNC 2007/6/82 wskazał, że przepisy kodeksu cywilnego znajdują zastosowanie także w odniesieniu do czynności prawnych z zakresu prawa handlowego, jeżeli nic innego nie wynika z przepisów ustawy. Obowiązywanie takiej zasady uzasadnia w pierwszej kolejności art. 2 k.s.h., stanowiący - w związku z art. 1 § 1 - że w sprawach tworzenia, organizacji, funkcjonowania, rozwiązywania, łączenia, podziału i przekształcania spółek handlowych, w braku uregulowań zawartych w tym kodeksie, stosuje się przepisy prawa cywilnego. Jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej, przepisy kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio. Pogląd, że zastosowanie przepisów kodeksu cywilnego w odniesieniu do czynności prawnych z zakresu prawa handlowego może zostać wyłączone tylko wyraźnym przepisem ustawy, wynika także z orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r., I KKN 670/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 219). Wychodząc z tego założenia należy zwrócić uwagę, że dopuszczalność ustanowienia pełnomocnikiem spółki członka jej zarządu nie została ustawowo wyłączona; brak ustawowego zakazu udzielenia takiego umocowania. Ponadto obowiązują uregulowania ustawowe pozwalające na przyjęcie, że system prawny dopuszcza możliwość udzielenia pełnomocnictwa członkowi zarządu osoby prawnej, a więc także spółki kapitałowej. Wbrew twierdzeniom skarżącego dopuszczenie możliwości udzielenia pełnomocnictwa jednemu z członków zarządu spółki nie prowadzi do obejścia prawa. Sąd Najwyższy wskazał także, że udzielenie pełnomocnictwa członkowi zarządu spółki nie zagraża też bezpieczeństwu i pewności obrotu i nie godzi w interesy kontrahenta. Istotnym argumentem jaki powołał Sąd Najwyższy był praktyczny aspekt udzielania pełnomocnictwa członkowi zarządu. Zdarzają się bowiem sytuacje, w których potrzeba dokonania określonej czynności prawnej występuje w okresie, gdy z jakichkolwiek przyczyn jest niemożliwe lub znacznie utrudnione wspólne działanie członków zarządu uprawnionych do łącznego reprezentowania spółki. W takiej sytuacji zostaje udzielone pełnomocnictwo do dokonania czynności i jeden z członków zarządu uprawnionych do łącznej reprezentacji spółki jest osobą właściwszą niż osoba trzecia, choćby z racji lepszego

rozeznania w sprawach spółki. Zakaz udzielania pełnomocnictwa członkowi zarządu mógłby prowadzić do komplikacji i utrudnień w funkcjonowaniu takiej osoby prawnej.

Reasumując Sąd Okręgowy podziela w/w stanowisko, iż członek zarządu spółki z o. o., uprawniony umową spółki do jej reprezentowania łącznie z drugim członkiem zarządu, może być ustanowiony pełnomocnikiem do poszczególnych czynności. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych dowodów na poparcie podnoszonych w powyższym zakresie zarzutów, przede wszystkim na okoliczność, że pełnomocnictwo nie zostało sporządzone w dacie w nim wskazanej. Bez znaczenia prawnego pozostaje natomiast mylne oznaczenie w pismach do niego kierowanych siedziby pozwanego, skoro treść pism nie budzi żadnej wątpliwości, kogo one dotyczą.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną – o czym orzekł jak

w pkt. 2 wyroku. Konsekwencją powyższego było obciążenie kosztami apelacyjnymi pozwanego po myśli art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 391 § 1 kpc. Na zasądzone koszty postępowania apelacyjnego składają się: kwota 30 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji (art. 28 pkt. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) oraz kwota 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (§ 6 pkt. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm.

Zarządzenie :

- 1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,***
- 2. Po doręczeniu zwrotnego potwierdzenia odbioru od w/w akta zwrócić Sądowi rejonowemu w Rzeszowie***